

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

בדיבור אחד

\\ לרוץ אחריו

ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר הסכים אברהם לשלם לעפרון על השדה שהוא היה מוכן למסור לו בחינם.

השדה עמדה בחלקו של עפרון, שוממה.

עפרון לא מצא בה שום דבר, סתם שדה, סתם מערה. אברהם מצא בה את פתחו של גן עדן.

לכל אחד יש בחיים 'חצר אחורית', מקום שהוא לא חושב שיש בו משהו, יסוד העפר שבנו - העפרון הפרטי שלנו, מוכן להתפטר ממנה בקלות, אבל אסור לתת לו לעשות זאת. צריך ללמוד מאברהם אבינו.

בפתחה של פרשת השבוע אנו פוגשים את האישיות בעלת החיים המלאים ביותר - שרה אמנו ע"ה, ולצידה האישיות העפרורית - עפרון החתי.

החיים של שרה כל כך חשובים שהתורה מונה את שנותיה בפעילות - מאה שנה ועשרים שנה. ושבע שנים. הכל כל כך חי, בת מאה כבת עשרים ובת עשרים כבת שבע.

תוכן העניינים

1 בדיבור אחד

- שיחה קצרה מענייני דיומא

הטוב לא בורח ממך, הוא מושך אותך אחריו

3 חיים שיש בהם

- פשוט לחיות עם השם

רוצה משהו חדש? תסכים להיות בעיבור!

7 מעשיות משנים קדמוניות

- ספורים משנים חיים

אל תהיה מבוהל - תהיה מחפשי!

ניסים ניסופים לדעת בארץ דרך

יו"ל ע"י 'ניסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
עורך:
הרב ישראל מאיר גלינסקי

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 053-312-2415
או במייל: 66646201@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בכתובת
66646201@gmail.com

קו ניסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

***

זמני השיעורים הקבועים
של המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי שני

'כתבו עליך בכרשה'
בביהמ"ד 'קרוב השם' שע"י בית הכנסת 'איתן הנחל'
רח' חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
בשעה 20:00

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה סו (בשעה 20:30)
שיחת חברים על התורה (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 הר השלום בני ברק

מוצאי שבת קודש

ללוות את המלכה ולהשיב את הנפש
הטודות והרמזים שמאחורי הסיפורים
רח' עובדיה הנביא 12 רמת בית שמש ג' 2
בשעה 21:30

קבלת קהל

ניתן לתאם בפל: 058-320-1618
בין השעות 19:00-22:00

***

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו ניסופים 02-664-6201

● בדיבור אחד / המשך \\ לרוץ אחריו

<<<

וחווה וכו'.

לפעמים נדמה לנו שאנחנו רק
רודפים אחרי דברים טובים
שבורחים לנו מהידיים, לפעמים
אנחנו מסתכלים על החיים
ומרגישים שלא עשינו משהו
משמעותי, ומה שיש לנו ביד זה רק
שדה ומערה בה נעלמים לנו כל
הזמן הדברים הטובים שרצינו.

זו הטעיה...

העולם הזה מטעה אותנו כשהוא
גורם לנו לחשוב כך ולהרים ידיים.
אברהם אבינו רץ אחרי הבקר,
מידתו של אברהם היא חסד שנרמז
במילה 'בוקר' - 'בוקר דאברהם',
אברהם זוכה בו משום שהוא רץ
אחריו, וזה מוביל אותו לגן עדן.

הפרשה הזו מלמדת אותנו לייקר,
להתייחס בכבוד לחיים שלנו כאן
ועכשיו. ולרדוף אחרי הטוב בלי
להרגיש שהוא בורח לי. הוא לא
בורח - הוא מוביל אותך, למקום
טוב..

עפרון, כפי שמוכא בספרים
הקדושים, רומז לקללת נחש
הקדמוני 'ועפר תאכל כל ימי
חיך', כמה שיהיה לך בחיים, אתה
תאכל עפר.

ובעפר של עפרון מסתתרת מערת
המכפלה. כפול זה טוב, כפול הוא
סמל השפע, כמו הלחם של שבת
'לחם משנה' כמו הלחם של בית
המקדש 'שתי הלחם'. והשפע הזה
נמצא ממש כאן, אם לא תשקע
בעפר..

בפרקי דרבי אליעזר על הפסוק
'ואל הבקר רץ אברהם' מסופר
שגילויה של מערת המכפלה
השתלשל בעקבות ריצתו של
אברהם אחר הבקר. היה זה בשעה
שהתארחו בביתו המלאכים, הוא
ביקש לשחוט עבורם בן בקר, אבל
הבהמה ברחת.. רץ אחריה אברהם
עד שדה עפרון, נכנס בן הבקר
למערה ואברהם אחריו, והיה זה
פתח גן עדן, וראה שם את אדם

חיים שיש בהם

עיבור - הקדמה ללידה [פרק ג]

מצבים של תקיעות ושל קטנות, אינם מצבים בעייתיים • לכל לידה קודמת עיבור, ולכל בניה אמתית קודם שלב של פירוק צורה • מי שאינו מסכים להיות בעיבור, אין לו לצפות לגילויים דרמטיים.

שלבים שעוברים כל כל בריה, והם מקבילים להנהגה הרוחנית העליונה, שמורכבת תמיד משלשה שלבים אלו: עיבור, יניקה ומוחין.

גם קומת האדם מקבילה לשלשה שלבים אלו; הרגליים מקבילים ל'עיבור', ולכן הם מבטאים תדר של 'עשייה' יבשה וטכנית. החלק האמצעי שבאדם, שבו נמצאות המידות וההרגשות - מקביל ל'יניקה'. והראש שבו המוח והשכל, מקביל כמובן לחלק ה'מוחין'.

וכך גם בנפש האדם; ישנם מצבים של 'עיבור' - אלו הם זמנים ומצבים של קטנות, בהם אין הרגשות ואין שכל, והמיקוד הוא רק בעשייה ושמירת המסגרת, לאחר מכן מגיע שלב של יניקה, שבו כבר מתחילים להרגיש, ורק לאחר מכן ניתן להגיע לשלב מתוקן ושלם של 'מוחין', שבו נבנה בנפש פנימה מבנה שלם, חדש ויציב, שלא היה בו קודם.

עיבור וקטנות

עיבור, הוא שלב שאי אפשר לדלג עליו. אין אדם או יצור שמגיע לעולם בלי עיבור או דגירה, ואפילו צומח עובר שלבים שמקבילים לעיבור. אלא שאצל אדם זה לא נגמר בפעם אחת, אלא תהליך קבוע שמלווה אותו לאורך כל חייו. לפני כל התפתחות חדשה, גילוי חדש או גדלות חדשה, מוכרחים לעבור שוב תהליך של עיבור.

עיבור הוא כמובן מצב לא נעים. לפעמים הוא מגיע בבחירה, כמו אדם שמתחיל ללמוד, ומכניס את עצמו במודע לתהליך של עיבור

בפרק הקודם התחלנו להיכנס מעט אל 'מאחורי הקלעים', לרבדים היותר משמעותיים של מה שקורה אתנו, הן בתחום ההתפרנסות והן בשאר ענייני היום יום - הגשמיים והרוחניים. ראינו שההתמודדויות לא נועדו רק כדי לפתור אותם, אלא בהם עצמם יש מהות ומטרה. בפרק הנוכחי נמשיך לעסוק בכך, ונלמד על הנושא של 'עיבור', מהותו ומטרתו ואיך עובדים אתו.

עיבור, יניקה ומוחין

ראינו בפרק הקודם את דברי האר"י הקדוש, שגלות מצרים לא הייתה תאונה או טרגדיה אלא תהליך הכרחי כדי לנקות את נשמות ישראל מחטא עץ הדעת. אמנם למראית עין נראה שהם יצאו משם במצב גרוע הרבה יותר משנכנסו, אבל במערכת הפנימית והאמתית יותר, זה בדיוק הפוך. הם יצאו הרבה יותר מתוקנים ומבוררים ממה שהיו קודם, ורק אז היו ראויים לקבלת התורה. בעקבות כך הבנו, שגם הנסיונות והמעברים האישיים שעוברים על כל אחד במהלך חייו, נועדו כדי להביא אותו לתיקון הנפש האישית שלו, גם אם זה לא נראה כך. כעת נתקדם מעט פנימה, ונבין יותר את מהות הדברים.

ישנם שלשה מצבים כלליים בהנהגה הרוחנית, שמתבטאים גם בתהליך הצמיחה הפיזית והגשמית, והם נקראים: עיבור, יניקה ומוחין. כל אדם בעולם, עבר תחילה תהליך של עיבור עד שנולד, לאחר שנולד הייתה לו תקופה שבה הוא היה יונק, ורק לאחר מכן הוא החל לגדול ולהתפתח כיישות עצמית. אלו הם שלשה

בדרך להבנת הלימוד, ונרחיב על כך בהמשך, אבל ברוב המקרים זה פוגש אותנו ללא בחירה. מה שחשוב כשזה קורה, הוא: דבר ראשון, לזהות שאכן מדובר בשלב של עיבור, ודבר שני, לא להיבהל מזה אלא לדעת שזה שלב הכרחי שאי אפשר בלעדיו.

איך מזהים עיבור? העובר, כפי שחז"ל מתארים נראה כמו פנקס מקופל, וראשו בין רגליו. התמונה הפיזית הזו מתארת מצב נפשי ורוחני, בו הראש-המוח אינו נראה אלא מקופל בין הרגליים. במצבים רגילים קומת האדם נחלקת לשלושה: ראש, ידיים, רגליים; לא כך בזמן של עיבור, אין ראש ואין ידיים, רק רגליים. אתה הולך על הרגליים, מתפקד, אבל הרגשות סתומים והמוח רדום.

העיבור הוא מצב של קטנות המוחין והרגשות. זה לא חייב להתבטא בנפילות ומכשולות, אלא בהרגשה של קטנות ויבשות. זהו המצב בו היו עם ישראל במצרים, הם היו בקטנות וגם ההנהגה העליונה כביכול הייתה בקטנות. ולכן אמר פרעה 'מי הוי"ה אשר אשמע בקולו', כי ההנהגה העליונה שנקראת הוי"ה הייתה נעלמת. ולכן הייתה לפרעה את האפשרות לשעבד אותם ולשלוט בהם.

עיבור צורה

בדרך כלל יש לאדם צורה. מלבד הצורה הפיזית, יש לו גם צורת חיים ותפיסת עולם. לכל אחד יש את התפיסות שלו, את צורת ההתנהלות שלו, ואת התודעה המוכרת. מה הוא אוהב, ואיך הוא חושב על כל דבר, וכל אחד אוהב את הצורה שלו. בדרך כלל זה טוב, אבל לפעמים זה כבר מבטא משהו חיצוני ומת שבפנים כבר אין כלום. מגיעים רגעים שבהם אדם ממשיך לתפקד כרגיל, לסדר את החליפה ולדבר ולעשות כפי שהוא רגיל, אבל בפנים כבר משהו התייבש וזה לא זה.

כאן מגיע שלב העיבור. כשמגיע שלב של עיבור, הצורה מתפרקת כמעט לחלוטין. בשלב של עיבור, אדם נכנס לקטנות ומגיע למצב שכבר לא כל כך אכפת לו איך הוא נראה ואיך הוא נשמע. כשהצורה מתוקנת, אתה זה שנותן את הטון ומעניק צורה לכל דבר; ללימוד, לבית, ולעבודה. אבל כשנכנסים לעיבור מאבדים את הצורה, ונשלטים על ידי המצב. המצב הזה נקרא בלשון חז"ל 'עיבור צורה'.

זה לא חייב להיות קריסה או התמוטטות חלילה, אלא תקופה של חולשה נפשית או רוחנית, שבה אדם מרגיש שהוא לא מצליח לשלוט במצב אלא יותר נגרר אחרי מה שקורה. המצב הזה נקרא בלשון קבלה 'תלת גו תלת', שהיינו שהחג"ת (חסד גבורה ותפארת - המקבילים לידיים) מקופלים בתוך הנה"י (בצד הוד ויסוד - המקבילים לרגליים). כל מציאות הנפש מתקפלת ונעלמת בתוך העשייה הטכנית.

המטרה של העיבור היא איסוף של דברים שהיו מפוזרים, כדי לחברם בחזרה. העיבור הוא כמו אינקובטור שלתוכו מתאספים כל מיני חלקים מלאכותיים כדי להשלים משהו שיצא טרם זמנו והחלקים הללו חסרים לו. במצב שכזה, מוכרחים לכסות ולהעלים את אותו דבר, ולהשלים את חלקיו. כל אחד מאתנו הוא יצור בלתי גמור, וחסרים ממנו חלקי הנפש וניצוצות נשמה, ולכן צריך להיכנס לעיבור כדי לאסוף את החלקים הללו ולהשלים את עצמנו.

צורה חדשה

זה יכול לקחת זמן. ישנם כמה סוגי עיבור; עיבור של שבעה חודשים, של תשעה ואפילו של י"ב חודש. אבל במשך כל הזמן הזה קורים דברים. זה לא מצב מת אלא מצב בו

חיים שיש בהם

פירוק ובניה

כשאדם רוצה ללמוד סוגיא ולהבין אותה היטב, הוא חייב 'להתעבר' בתוך אותה סוגיא, ורק לאחר מכן הוא יזכה להשיג אותה. הרבה יותר קל לגשת לדף גמרא ולנסות מיד להבין את המבנה ואת הסדר, ולעצור בכך. אבל זה רמה מאד נמוכה וקטנה. כדי להתקדם ולהגיע למשהו אמתי, צריך להסכים לפרק את הסוגיא, ולראות איך שום דבר בה לא מובן בכלל. ורק לאחר פירוק הצורה ניתן לבנות צורה חדשה נפלאה ואמתית.

באותו שלב של העיבור בסוגיא, אין לך שליטה באותה סוגיא. אדרבה, מרגיש לך כאילו הסוגיא שולטת עליך. ורק כאשר אתה זוכה לעבור את התהליך של העיבור, אתה מרגיש שהסוגיא נמצאת תחת ידך. לאחר מכן, מי שזוכה יפרק גם את זה ויגיע ללימוד עוד יותר עמוק.

כך בדיוק לגבי הנפש. אפשר להישאר עם נפש מסודרת ובנויה, אבל ברמה של גן. כדי להתקדם ולהיכנס פנימה, צריך לעבור שלב של עיבור, שבו הכל מתפרק אבל נבנה משהו חדש והרבה יותר גדול ומשמעותי. ולכן ישנם סיפורים רבים על אנשים שהיו במצבים לא נעימים כמו אבטלה, חולי או מאסר, ויצאו עם משהו חדש, הבנה חדשה ורצון חדש. זה לא חייב להיות ייסורים, אלא בלבול וחוסר יכולת לעשות משהו, לבטים או תקיעות, ובעיקר, הרגשה שהמצב שולט בך.

אסור לשפוט את עצמי לפי הצורה שלי בשעת העיבור. כרגע אני נראה לא טוב, ואבוי אם אשפוט את עצמי לפי התמונה הזאת, כי זה שובר ושוחק. רק לכשאצא מזה אוכל לשפוט את התועלת שהייתה לי מכך, כעת עלי רק לומר לעצמי שאני נמצא

אדם נפגש עם כל חלקיו הפזורים, והוא עובר תהליך של בירור ובניה. הוא פולט מתוכו את הרע שאינו שייך אליו, ובמקביל, אוסף את הטוב ששייך אליו ובונה משהו חדש.

כלל גדול בספרי קבלה וחסידות, שהמוחין נבנים על ידי העיבור. כלומר, כל הדעת והתודעה שלך, נבנים מהמעברים שלך. המוחין נבנים ממה שהיה תחילה שבירי כלים, וכשאתם שברים מגיעים לתיקון נעשים מהם עצמם 'מוחין'. נמצא שכל התובנות והדברים המבוררים שיש לך במוח, הם בנויים ממה שעבר עליך, רק בצורה מתוקנת.

ורואים את זה בחוש. אנשים רבים מספרים על מצבים קשים שהם עברו, וכשהם היו שם היה להם לא טוב, אבל כשהם יצאו משם, הם קבלו פתאום הארה חדשה ותובנות חדשות. מאיפה זה הגיע? מאותו מצב ירוד וקשה. אין מצב 'לא טוב' אצל יהודי, אלא מצב של עיבור. עיבור הוא פירוק צורה, ואז אתה אפוף בכל מיני חלקי נפש, שכרגע מבלבלים אותך אבל בסופו של דבר יצטרפו אליך לכשתצא מהעיבור, ויהפכו אותך לאדם עשיר יותר ומפותח יותר.

כשנמצאים בתוך העיבור מרגישים מזור, מפורק וחולה. אבל אם תקשיב לעצמך באותו מצב, תראה שאתה בעצם אפוף בכל מיני תובנות, שכרגע משייטים סביבך וגורמים לך כעס ותסכול, אבל הם בעצם חלקים שלך שבסך הכל מבקשים להתחבר אתך. העיבור עושה בירור ואז אתה יוצא אדם חדש עם תובנות חדשות. נכון שלפני העיבור הרגשת מצוין, כמו ילד קטן שמרגיש מצוין עם הקשקוש שהוא קורא לו ציור, ועם הקריאה 'המעולה' של הא-ב. אבל אם אותו ילד רוצה להתקדם, הוא צריך לעלות כיתה, ולהרגיש אבוד מול השלב הבא, ורק אז הוא מגיע אליו.

חיים שיש בהם

שאותם זמנים שנחשבים אצלנו לבזבז זמן, יכול להיות וכנראה שהם יצרו אצלך את המכרה הזה, שבונה אצלך אדם מפוכח ומחובר לעצמו ולה'. הכלל הוא שאתה אף פעם לא תקוע לבה, אלא עם ה'עצמך' שעדיין לא מתוקן כראוי. כשאתה מתוסכל מכל מיני כעסים, תבדוק: מי מעצבן אותך? חלקי הנפש שלך שמשוטטים סביבך ומנסים להתחבר אליך.

סיכומו של דבר: עיבור הוא שלב מוכרח לכל אחד, ולפני כל שלב של התפתחות. זה לא אומר שצריך לחפש את זה, אם כי הצדיקים הגדולים אכן כן חיפשו את זה, אבל לפחות לא להיבהל מזה, ולא לנסות לברוח. אלא לקבל את המצב, ולהבין שמתרחשים בו תהליכים טובים ומדויקים עבורך. עליך לזהות שאתה נמצא בעיבור, ולהבין שעיבור תמיד שייך למשהו יותר גדול שהולך להיות. תקשיב למה שקורה, ותסכים לעבור את התהליך הזה.

***

אדם שעובר מצב קשה, כלכלי, חברתי או נפשי, העולם משרד לו: אתה בעייתי. וזה מה שמביא אותנו לחפש את התמונה הכי יפה שלי, לתעד אותה ולהיתקע שם, בלי יכולת להתקדם. אז לא, אם אתה לא פוגש מצבים כאלו, סימן שאתה באמת בבעיה. ואם אתה כן פוגש מצבים כאלו, סימן שאתה בהתקדמות ובהתפתחות תמידית. מה לעשות עם זה? דבר ראשון - לזהות ולקבל. והשאר, בפרק הבא בעזרה. ■

בתהליך, תהליך טוב ובריא גם אם הוא לא נראה ולא מורגש ככזה. תהליך שתחילתו בפירוק וסופו בבניה חדשה שלא הייתה עד היום.

מצבים תקועים

התקיעות, היא מצב שאף אחד לא אוהב, ולא רוצה להיות בו, אבל דווקא בתוכה קורים הדברים הכי משמעותיים. מתחת לפני השטח מתרחש תהליך של בירור, בו אתה מברר לעצמך מה אתה באמת רוצה, וזורע זרעים של רצון יותר מחודד, ואמונה יותר חזרה. כשאתה יוצא מאותה תקיעות כעבור זמן, אתה מקבל את עצמך בצורה הרבה יותר ברורה, והופך למשהו הרבה יותר שלם.

יכול להיות שבשלב מסוים של תקיעות, אדם פונה לאיש מקצוע שסייע לו, והוא אכן מצליח לשחרר אותו. האמת היא, שמה שבאמת עזר לו היא דווקא אותה תקופה ארוכה שבה הוא היה תקוע. באותה תקופה הוא בנה בתוכו כלים, שאמנם אותו מנטור עזר לו לראות, אבל לא לייצר. ייתכן שהוא פתח לך, אבל מה שעזר לך הוא מה שהיית מבושל עשר שנים בתוך הבירור של הנפש. ואז ה' הביא לך משהו שעוזר לך להשתמש באותם כלים שייצרת בשעת הבירור. מי שלא עבר את אותו בירור, גם אם יפגוש משהו שיעזור לו להשתחרר, לא תהיה לו את אותה תועלת. כי אין לו את החומר בשביל הכלים הטובים שאותם הוא צריך.

זה לא אומר שצריך להתפלל על עיבור או להנציח אותו, רק להבין את ההבנה הקריטית

מעשיות משנים קדמוניות

הצדיקים - בעלי מומים?

מעשה יג [פרק ד]

הגדולה שהייתה במדינה, שבמהלכה נאבדו שני ילדים, זכר ונקבה. ראינו שהבריחה היא תוצאה של איבוד המלוכה, והתיקון לזה הוא הופעתם של הבטלער'ס, שכל מהותם היא היפך הבריחה, וכפי שנראה בפרק הבא.

בפרק הקודם ראינו את הקשר בין תחילת המעשה, שבו המלך מוסר את המלוכה לבנו בחייו, ומוזר את אותו שגם אם יפול מהמלוכה לא יהיה עצוב - לבין המשך המעשה, שבו מסופר על הבריחה

” ויהי היום, והיה בריחה באיזה מדינה וברחו כולם, ובדרך בריחתם עברו דרך איזה יער, ואיבדו שם זכר ונקבה, אחד איבד זכר ואחד איבד נקבה. ועדיין היו בנים קטנים, בני ארבע וחמש שנים, ולא היה להם מה לאכול, וצעקו ובכו, כי לא היה להם מה לאכול.

בתוך כך בא אצלם בעטליר (קבצן) אחד עם השקים שלו (שקורין "טארבעס"). שנושא בהם לחם, והתחילו אלו הבנים להתקרב אליו ולהיות כרוכים אחריו, ונתן להם לחם לאכול ואכלו. ושאל אותם: מהיכן באתם לכאן? השיבו לו: אין אנו יודעים, כי היו בנים קטנים כנ"ל. והתחיל לילך מהם ובקשו ממנו שיקח אותם עמו, ואמר להם: את זה איני רוצה שתלכו עמי.

איך להשביע אותו, אתה פנוי לפגוש אותו ולנסות לקבל ממנו משהו.

בריחה או חיפוש

נדמה כאילו ההופעות החשובות והתובנות המשמעותיות של החיים, באים כשאנו יושבים על כורסא אחרי המקווה, כשהמח מספיק מיושב והתאורה מתאימה, או אז יגיע האור. אך מסתבר שלא. הבעטלר, שרומז על ההארה הרוחנית שה' מאיר לנו בתוך החיים באמצעות הצדיקים, מופיע דווקא במקום לא מיושב וכשאינן לך מה לעשות. כשאתה מרגיש קטן, אבוד, ומתעמת עם דינים.

הבעטלר, כל מהותו היא היפך הבריחה והבהלה. מהותו של הבעטלר היא בקשה וחיפוש, וזו היא תנועה שאין בה שמץ של בריחה. בבריחה, כולם מבוהלים ולא פנויים לשים לב לפרטים, וממילא לשמור עליהם. כך ארע שתוך כדי הבריחה, 'הצליחו' לאבד דבר כל כך יקר כמו ילדים. לא כן בחיפוש, ישנה שימת לב לכל פרט. המחפש, אינו מבוהל ויש ברשותו את כל הזמן שבעולם. הנמושות, הן אלו ששמים לב לכל פרט שמונח על הריצפה, והיפך הגמור מבריחה.

ההופעה של הצדיקים בחיינו, היא תמיד כשאנחנו לא יודעים מה קורה אתנו. כשאתה יודע מי אתה ומה קורה אתך, מאין באת ולאן אתה הולך, והכל טוב וברור ורגוע, אתה לא ניגש אליו ולא פנוי לקבל ממנו. רק כשאתה ביער, בחרדה גורלית וברעב שאין לך מושג

בן המלך ברח מתפקידו אל החכמות. וזו מהותה של הכפירה - בריחה מלפגוש את החיים ואת

מה שהם. ההיפך מכך הוא החיפוש. לא כל כך משנה כמה אתה מאמין, הרבה יותר חשוב כמה אתה מחפש, השאר כבר יבוא ממילא. וזה מה שאביו המלך הזהיר אותו; גם אם תאבד את המלוכה, אל תאבד את החיפוש אחריה. שלמה המלך, גם כשנפל מהמלוכה לא נכנס לבהלה, אלא המשיך למלוך על מקלו ולחפש את המלוכה, והוא מצא אותה בסוף.

אבדה או מציאה

נשים לב. הילדים לא יודעים איפה הם, ולאן הולכים מכאן. אבל הבעטלר, למרות שהוא נמצא באותו יער מבלבל, אינו מבלבל ולא מבוהל. הוא יודע היטב איך להיכנס ליער, עובדה שהוא נמצא כאן, והוא גם יודע איך לצאת, כי הנה הוא ממשיך לדרכו. הסיבה לכך אינה מידע מסוים שיש לו ואין להם, אלא כי הוא ללא בבהלה.

ברחה היא תמיד מתוך תחושה שיש לי מה לאבד. הבעטלר לעולם אינו נמצא בתחושה כזאת, כי אין לו מה לאבד אלא רק מה למצוא. וזו בדיוק נקודת ההבדל בין מי שהולך בדרכם של הצדיקים לבין מי שמנסה להסתדר בעצמו. אדם מטבעו, מבוהל ומפחד

מאד בעולם, ולכן הוא פוגש את עצמו שוב ושוב לבד ביער, מנסה למצוא פיסת לחם להשביע את רעבונו. אבל הצדיקים מלמדים שאין לך מה להיות מפוחד או מבוהל.

הסיבה שאדם מפחד לאבד, הוא משום שאין לי את עצמי אלא רק את הרכוש שברשותי. אם יש לך את עצמך, מה תוכל לאבד. אם אתה סוחר, תמיד תהיה סוחר, ואם אתה מלך, תמיד תהיה מלך בכל מקום. אם אתה בשמחה בגלל משהו משמעותי, לא תאבד את זה. והידיעה החשובה הזאת, מי אני ומה השמחה האמתית שלי, טמונה בשאלה 'מאיפה באתם', שהם לא יודעים לענות עליה, אבל הוא יודע היטב מאין בא ולאן הוא הולך.

וזו הסיבה שהוא לא מוכן לקחת אותם אתו, למרות בקשתם. אין כאן חלילה אכזריות, אלא הנחה פשוטה שזה לא באמת יעזור להם. הם לא צריכים עזרה טכנית, שהוא יוציא אותם מכאן. הם כן זקוקים לתהליך פנימי שבו הם יבררו עם עצמם מאין הם באו ולאן הם הולכים, ואז, הם ידעו בעצמם איך לצאת. אתם הרי כאן כי ההורים שלכם ברחו מהר מדי, ואם כך, אין לכם אלא לתקן את זה, ולאט לאט לפצח את חידת היער, ואז תהפכו בעצמכם לבעטלר'ס.

” בתוך כך הסתכלו והנה הוא עיור, והיה אצלם פלא, מאחר שהוא עיור, איך יודע לילך. (ובאמת הוא חידוש מה שהיה קשה להם זאת, כי עדיין היו בנים קטנים, רק שהיו בנים חכמים והיה פלא אצלם כנ"ל). וברכם, (זה הבעטליר העיור), שיהיו כמותו, שיהיו זקנים כמותו, והשאיר להם עוד לחם לאכול והלך לו. והבינו אלו הבנים כי השם יתברך השגיח עליהם והזמין להם בעטליר עור בכאן ליתן להם אוכל.

אחר כך כלה אצלם הלחם, ושוב התחילו לצעוק עבור אוכל. אחר כך נעשה לילה ולנו שם. בבקר גם כן לא היה להם לאכול, והיו צועקים ובוכים, וחזר ובא בעטליר שהיה חרש, והתחילו לדבר אליו, והראה להם בידיו ואמר להם שאינו שומע, ונתן להם גם כן לחם לאכול והלך מהם, ורצו גם כן שיקחם עמו ולא רצה, וברכם גם כן שיהיו כמותו, והשאיר גם כן להם לחם והלך לו.

וחזר וכלה הלחם אצלם, וחזרו וצעקו כנ"ל, וחזר ובא אצלם בעטליר שהיה כבד פה, והתחילו לדבר עמו, והיה מגמגם בלשונו ולא ידעו מה הוא אומר, והוא היה

מעשיות משנים קדמוניות

יודע מה הם מדברים, אך הם לא ידעו מה הוא אומר, כי היה מגמגם בלשונו כנ"ל, ונתן להם גם כן לחם לאכול, והלך לו גם כן כנ"ל, וברכם גם כן שיהיו כמותו והלך לו, הכל כנזכר לעיל.

וחזר ובא בעטליר שהיה צוארו עקום והיה גם כן כנ"ל. וחזר ובא בעטליר בעל חטוטרות שקורין "הויקיר" (גיבנת). וחזר ובא בעטליר בלא ידיים. וחזר ובא בעטליר בלא רגלים, וכל אחד נתן להם לחם וברכם שיהיו כמותו, הכל כנזכר לעיל.

בעלי מומים

משהו, אתה מוצא משהו וזה הפרנסה שלך, הפרנסה האמתית, פרנסת הנפש.

אבל מאיפה לוקחים את הכח לעשות את אותם בירורים? לשם כך צריך סיעתא דשמיא שנקראת הארה. בכל יום מגיע הארה מאחת המידות; יום ראשון - מדת החסד, יום שני - מדת הגבורה, וכן הלאה. אלו הם הבעטליר'ס שמגיעים לעזרתנו, כל יום בסגנון אחר לפי הברורים של אותו יום. הבעיה היא שאנו רואים אותם כבעלי מומים.

הפגישה הראשונה שלנו עם הקדושה ועם הצדיקים, מבליטה בפנינו לא את היכולת שלהם אלא את 'אי-היכולת' שלהם. הקדושה והאמונה תמיד מצטיירת בעלת מום וחסרת איברים. באמונה זה מאד בולט; היא מופיעה תמיד על רקע של עולם שידוע מה הוא רוצה, ויכול לספק לך דברים מוחשיים כאן ועכשיו, ואז באה האמונה - ערטילאית וחלשה, וכך גם שאר המידות.

האריוז'ל מבאר שזה הסוד של 'בעלי קבין', שעליהם אומרת המשנה 'הקיטע יוצא בקב שלו'. אלו הם הצדיקים שנחשבים בעינינו כבעלי קביים ובעלי מום, אבל הם אלו שמזינים את העולם כמו שאמרו חז"ל 'כל העולם ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין'. הצדיקים נראים בעינינו כנכים, וזאת משום שהם נזהרים מאד שלא יהיה לעולם ולקליפות יניקה מהרגליים שלהם, אבל באמצעות ה'נכות' שלהם הם מתחזקים את כל עבודת הברורים.

שבעת הבעטליר'ס באים, כנגד שבע ימים של השבוע. כל יום מחדש, הם חווים את החסרון, צועקים ובוכים, ואז מופיע עוד בעטליר שזורק להם לחם, ומיד הולך לו. אך הם מתקדמים מיום ליום. אם ביום הראשון כלל לא ידעו לדבר ולומר מאין הם, ביום השני הם כבר מדברים, אבל הוא מסמן להם כי הוא אינו שומע, משום שהם עדיין לא מדברים דברי טעם. לאחר מכן, הם כבר מדברים דברי טעם אך עדיין לא מסוגלים להבין את מה שעונים להם, וכן הלאה.

וזהו הסוד של שבעת ימי השבוע. האריוז'ל מגלה שבכל יום ה' יתברך מוריד מ'אור' עליון אחד כדי לסייע לברורים של אותו יום. כל עוד העולם קיים, וכל עוד אנחנו כאן, אות הוא שיש עדיין מה לברר. על השכינה נאמר 'ותקם בעוד לילה, ותתן טרף לביתה', והכוונה היא שהשכינה יורדת בכל לילה לתת מזון לכל העולמות, וגם כדי לברר בירורים. הפרנסה שהיא נותנת, היא האמונה שהאדם מקבל כדי שיהיה לו כח לברר את הנפש שלו ואת העולם.

אם נבדוק את עצמנו ואת העולם, נגלה שכל החיים שלנו הם בסך הכל סוג של מעבר בתוך שבלונה של חסרונות. אבל מה שקורה באמת, הוא שבכל יום יש גילויים חדשים, לא דווקא מה שהעולם קורא גילויים ורווחים, אלא משהו פנימי שאתה זוכה לו כשאתה עושה את הברורים שמוטלים עליך. כשאתה מברר

מעשיות משנים קדמוניות

אחר כך חזר וכלה הלחם אצלם והתחילו לילך לישוב, עד שבאו לאיזה דרך והלכו על אותו הדרך, עד שבאו לאיזה כפר, ונכנסו אלו הבנים באיזה בית, והיו מרחמים עליהם ונתנו להם לחם, וחזרו ונכנסו באיזה בית, ונתנו להם גם כן, והיו מחזירים על הפתחים.

וראו שזה טוב לפניהם, ועשו ביניהם שיהיו תמיד ביחד, ועשו להם שקים (שקורין "טארביס") גדולות, והיו מחזירים על הפתחים והלכו על כל השמחות, על סעודת ברית מילה ועל חתונות, והלכו להם למקום אחר, והלכו לעיירות והיו מחזירים על הפתחים, והלכו על הירידים וישבו בין הבעטלירש (קבצנים) כדרך שיושבים שם על "הפריזביס" (אצטבאות) עם הטעליר (צלחת לאסיפת מטבעות), עד שהיו אלו הבנים מפורסמים אצל כל הבעטלירש, כי כולם הכירו אותם וידעו מהם שאלו הם הבנים שנאבדו ביער כנוצר לעיל.

תהליך תיקון

כאן מתחיל תהליך של תיקון. לאחר מהלך של שבוע שלם, בו הם קבלו בכל יום הארה של בעטלר אחר, הם התחילו ללכת בעצמם. וכאן רואים תהליך מדהים; ההתחלה היא ביער, המקום הכי מופרע שיש בעולם, מקום בו אפשר רק לצעוק ולבכות. מכאן הם מתקדמים לכפר, שהוא כבר מקום שיש בו יישוב. שם הם באים לתוך בית, וכאן מופיע לראשונה הביטוי 'רחמנות'.

מעבר ממקום למקום, יוצר אצל אדם תודעות שונות. התודעה הבסיסית של האדם, היא תוצאה נגזרת מהמקום בו הוא נולד וגדל. מי שגדל ביער, הגג של התוכנות שלו על החיים הם שלא יטרפו אותו, ושיהיה לו משהו להכניס לפה ולא לגווע ברעב. כשאותו אחד מגיע לבית, הוא מגלה פתאום שיש משהו מעבר. יש כאן אנשים שיושבים על האח, ונהנים מהחיים. ואז מתחילה רחמנות, שמאפשרת למשהו חדש להתחיל.

ואז הם החליטו שיהיו ביחד. גם עד כה הם היו יחד, אבל כלל לא היו פנויים בכלל לחשוב על כך. כשהיו ביער הם ביו במצב של 'אחור באחור', שלא שייך בו ייחוד. זהו מצב של חירום, בו כל אחד רק שומר על עצמו ועל השני שלא יארע להם רע, וזה נקרא 'רעב'

שרומו על השמות של חכמה ובינה אבל באחוריים. זו היא חרדה קיומית, שאין בה שום רצון וחשק לכלום מלבד לשרוד.

רק לאחר שהתקדמו משם והגיעו לכפר ולבית, התחיל להיות רצון להיות ביחד. עד כאן לא היה דיבור בכלל על 'מה כן', רק על 'מה לא' - לא למות! אם אין בית, אין חשק להתחבר, רק לשרוד. כשיש בית, כבר מתחיל דיבור על אחוה ועל רעות. ואז הם מתחילים לגלות שיש מערכת שלמה של חיים; יש בריתות ויש חתונות, ויש שישו ושמחו.

***

ובחזרה אלינו. אדם קורא לה' כשמשחו מציק לו והוא רעב. הצדיקים פורצים לחיינו כשאנחנו בלי אבא ובלי אמא, בלי צורה של בית. בשלב הזה הם נתפסים כבעלי מומים, ואין בינינו לבנים שום מימד אישי. הם נותנים לחם כדי שנסרוד והולכים להם. כשאדם נמצא במצוקה, הוא לא מסוגל ליותר מקצת אכפתיות, טכנית יבשה הישרדותית. בהמשך מתקדמים לגילוי של רחמים, ואז מתחיל אור הייחוד. הרחמים באים מהדעת, ולכן מי שאין בו דעת אסור לרחם עליו. כשמתחיל להיווצר בנפש של אדם רחמים, אתה יודע שמתחיל לנבוט בו דעת, ואז מתחילה תנועה של חיים. ■

ללוות את המלכה להשיב את הנפש

סיפורי מעשיות וסעודת מלווה מלכה
עם ניגונים ודיבורים

מאת

הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

הסודות והרמזים שמאחורי הסיפורים

מידי מוצאי שב"ק

נט"י בשעה 21:30 עד 23:00

ברחוב עובדיה הנביא 12/2

רמת בית שמש ג' 2

נ.ב. באם ישנם שינויים נעדכן ב'קו כיסופים' 02-664-6201

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

ר' ייד..

כתבו עליך בפרשה..

בוא למצוא את עצמך בפרשה ולהאיר את החיים
בשיעורי השבועי של המשפיע פה מפיק מרגליות

הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

על החיים וכל מה שמעניין באמת, מתוך פרשת השבוע

להתבונן בפסוקים ולמצוא את עצמך

להקשיב למשמעות המילים ולקבל גישות חדשות לחיים

להרגיש את הפרשה ולשאוב תעצומות

להטעין את שולחן השבת שלך במטעמים חדשים

בימי שני בשעה 20:00

בבית המדרש 'קרוב השם' (שע"י ביהכ"נ איתן הנחל)

רחוב חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג 1

נ.ב. באם ישנם שינויים נעדכן ב'קו כיסופים' 02-664-6201